

За стенограмите за КТБ, влѣхвите и „Страшния съд“

09.07.2017

В изпълнение на разпорежданията на съда, президентът Радев направи публични в разстояние на около месец двете така наречени Стенограми КТБ. Събитието трябваше да разкрие дългоочакваната от обществото енигма – какво се случи с КТБ, кой, кога и как ограби четвъртата по големина банка в България.

По характер и стилистика двете стенограми са твърде различни, независимо от гастрола на почти едни и същи нескопосани и неукни актьори. Водещо чувство по време на първата „седянка“, проведена на 29.06.2014 г. при изживяващия се като баща на нацията Плевнелиев, е това на страх, панически страх от възможните последствия от срутването на банковата система. Очевидно, „одобрената“ от по-голямата част от присъстващите на тази среща влѣхви атака на Прокуратурата и ДАНС срещу КТБ беше довела до неописуема паника у тези морални стожери на държавата. Никой, очевидно, не си е бил направил труда да прецени какви биха могли да бъдат последствията. А те са били ясни – 2 затворени банки и още поне 14 пред затваряне.

Всички и най-вече опозиционерът по това време Борисов са единомушни, че става въпрос за криминална атака, подкрепена от истерясалата кампания на свинско-кафявите медии. Нито един от тях, обаче, няма смелостта да каже, че фронт на криминалната атака са държавното обвинение и ДАНС. Няма и как да стане, след като основната част от присъстващите са техни „клиенти“, някои от които очевидно наскоро отървали се от зловещата им „прегрѣдка“. На други вероятно пък е било обещано да се освободят.

С една дума – форумът трябва да мете натвореното от Прокуратурата и службите заради желанието на клана, олицетворяван от Пеевски, да притежава това, което е контролирано от банката и чието придобиване е финансирано от нея. Естествено, обаче, името на Пеевски не се споменава. То и тогава, както и сега – 3 години по-късно – е табу!

Две седмици по-късно, след като по една или друга причина, но главно заради решителната подкрепа на държавата за банковата система и най-вече за прекъснатата плащанията ПИБ, ситуацията се успокоява. Колапсът на системата се отлага и идва времето на „Страшния съд“ – заседанието от 14.07.2014 г. Така бих оприличил неясния формат на втората среща при президента Плевнелиев. Има си, разбира се, Върховен съдия – домакинът, има си прокурор, има вещи лица-помагачи – Искров, Д. Костов и Ментата, има и съдебни заседатели.

Главният въпрос е да оправдаят отдавна дискутираното и вече взетото решение за ликвидацията на банката. Защо КТБ не е подкрепена, при положение, че за разлика от другата подпомогната банка, е могла да предложи обезпечения като 43% от Виваком, 97% от Петрол, 100% от НУРТС, 100% от Дунарит и пр., чисти от задължения, всеки може да си направи извода. Казвам го, защото е публична тайна срещу какво е предоставена държавната помощ на другата банка.

Очевидно е, че участниците на срещата са гузни. Гузни са, защото нямат никакви одити (освен официалните, потвърждаващи точно обратната теза). Дори и самите поръчкови изпълнители от Делойт са отказали да го направят към онзи момент, поради липса на файлове и информация. А и кой ли би могъл да направи анализ на кредитен портфейл от над 5 млрд. лева за 2-3 седмици? Най-подготвени с „опорни точки“ са „индиректният“ представител на Пеевски – Главният прокурор и теологът „финансист“ Ментата. Опорните точки на Прокуратурата са копи-пейст на Прокопиевите твърдения от периода 2010-2013 г., обогатени с типичния булеварден стил на свинско-кафявите медии. Нивото на разговора е махленско, жълто. Какъвто е и стилът на скалъпеното обвинение, на което сръбските съдии три години се „дивят“, а и не само те... Парадокс е, че днес кредитите на атрактивно описания охранител, който бил източил банката по мое нареждане, не са дори включени в обвинителния акт. Но не това е важното. Важното е, че тези хора, сред които и Ръководството на БНБ, и Главният прокурор под погледа и с одобрението на Президента, и бъдещият многократен Премиер, си позволяват да нарушават законите, като че ли се намират в държава от Екваториална Африка. При това, отчитайки факта (най-сетне след безкрайните инсинуации на Прокопиев и Сие в продължение на години), че банката има сериозни външни акционери и най-вече Държавният фонд на Оман, третиран унижително от представителите на правителството на Орешарски и Централната банка, без да им бъде предоставено полагащото им се по закон право за възстановяване на банката!

Затова са и опасенията на президента Плевнелиев, че трябва да се намери много респектираща външна компания за защита на безумията, сътворени от тях. Прав е президентът Плевнелиев – вярвам, че ще осъди държавата България, както съм убеден, че това преди мене ще стори Оманският фонд. Въпросът е, че съдебното възмездие трябва да достигне до поръчителите и организаторите на атаката и плякосването на активите, както и до изпълнителите. Голяма част от тях присъстват на това събиране.

Освен „високо интелектуалните“ разговори за ямите и дупките, президентът има още едно прозрение – че активите на банката не са само кредитите на шофьорите и охранителите, дето не разбирали от цесии (като че ли „експертите“ от милиционерските училища на Главния прокурор разбират), а и контролните пакети на поне 20 индустриални предприятия с над 20 000 работещи и служители и над 230 млн. евро годишна EBITDA (по данни от 2013 г.) По различни оценки тяхната стойност надхвърля 1,5 млрд. евро, потвърдена и от моите чуждестранни финансови консултанти. Дали някой има представа колко пари са влезли от тях в банката? По моя информация – не повече от 150 млн. евро и то главно чрез цесии (разрешени от там присъстващите „гув...ньори“ и вице-„гув...ньори“), чрез които, разбира се, е придобит контролът върху част от тях - напр. Петрол, Рубин Плевен, Техномаркет, Кастра Рубра, НУРТС,

ХК Костенец и др. Няма да влизам в задочен спор по концептуалните ми различия с Прокопиев на тема „Що е то банка и по какво се различава от един инвестиционен фонд?“. Ще кажа само, че тези активи, приходите от тях и тяхната реализация са били онова надлежно осигуряване на изплащането на кредитите на „секретарките“ и „охранителите“. Докато банката не беше подчинена, овладяна, а впоследствие и „брутално източена“, съгласно свинско-кафявата терминология, от същите тези, които прехвърлиха вината върху мене.

В заключение ще подчертая, че и днес съм убеден, че принципно моделът ни беше единствено правилният за условията на криза след 2008 г. Нямам съмнение, че дори и сега, 3 години по-късно и повече от 5 млрд. лева допълнителен лихвен доход за банковата система от контролираното сваляне на лихвите, позволило на банките да провизират значителна част от „перфектните“ си портфейли, преобладаващата част от тях и сега имат по-лоши активи от активите на КТБ към 20.06.2014 г.

Цветан Василев